

CATECHISMUS ZONDAG 34 VRAAG 92

brengen? Die scherpe woorden van de apostel, als het gaat over het leven onder de wet, en die hartelijke liefde van de Oud-Testamentische zanger voor Gods heilige wet? Ging het dan bij hem niet op, wat wij lezen: De wet werkt toorn? Wordt die man dan niet uitgedaagd, juist door Gods gebod, om het juist te overtreden?

Nu heb ik in mijn persoonlijk leven ervaren dat er nu nooit een einde komt aan het verkeer in de kleuterschool. Zo noem ik het maar, als we op de school van de Heere mogen zijn. Dan heb ik ook niet in mij om u te gaan zeggen: "Luther zei het zus, Calvijn zei het zo, Kohlbrugge zei dit". Want die mannen hebben allemaal kostelijke dingen gezegd, ter overdenking waardig, maar wij moeten elkaar ook vergunnen om persoonlijk door de Heilige Geest - al is het maar een heel klein stukje - ingeleid te worden in de dingen van Gods Koninkrijk. Dan heb ik altijd voor mezelf gevoeld - altijd kan ik niet zeggen, er zijn ook wel tijden dat je door een zekere onrust werd aangegrepen, als je las van díé of van díé, waar je het overigens volkomen mee eens was, maar dan opeens, dat heb ik niet zo meer. Ik denk dat dat ook behoort bij de dienstbaarheid van onze zielen, als we zo licht verontrust of bewogen worden.

Daarom hoop ik zo dat de Heilige Geest het geeft, dat we naar het Woord, naar de leer van de apostelen en profeten, al lijkt het misschien wel eens in tegenspraak, dan moet je toch nog niet te gauw denken: Nou nee, daar ben ik het niet mee eens. Probeer het dan te herkauwen als de reine dieren van het veld. En wie weet dat we op een gegeven moment zeggen: "Hoe zoet zijn mij Uw redenen geweest, geen honing kan het gehemelte beter smaken".

Er staat in de vraag: Hoe luidt?

Ik zou er haast van willen maken: Hoe wel-luidend. Waarom? Dat woordje roept bij mij, door genade, niet een associatie op met het gebulder van een atoombom, een kanon of iets dergelijks. Wel herinnert het mij aan de heerlijke Majesteit op de Sinaï, waarbij het volk ter aarde boog voor de heerlijkheid van God. Maar dat neemt niet weg, ik zou dat 'luiden' van de wet nog niet eens willen bepalen bij die donder en die bliksem op Sinaï. Die de mensen vrees en schrik aanjoeg, toen de berg rookte en beefde.

Wij mogen hoop ik die donder horen, gezeten op de heuvel Golgotha, aan de voet van het kruis. Naar het woord van de Heere God: Gij zijt niet gekomen tot de tastelijke berg, tot het geluid van de donder en van de bliksem. Toen de mensen zeiden: "Mozes, laat die stem niet tot ons geschieden, wij kunnen het niet dragen wat daar gesproken wordt". Maar dan zegt de Hebreëen-brief: "Gij zijt gekomen tot Sion, tot de gemeente der eerstgeborenen, tot de vele duizenden engelen. Tot de heerlijkheid waarvan God zegt dat Hij wederom Zijn Zoon in de wereld inbrengt. Gij zijt gekomen tot dat eeuwig, nieuw verbond, tot het bloed van het Nieuwe Testament". En dan verbind ik dat woordje 'luiden', hier in het stuk der dankbaarheid, nu eens niet aan de donder en de bliksemstralen, maar verbind ik aan Golgotha.

'Golgotha, gij zaagt het wonder,
het Licht der heerlijkheid ging onder,
en het daglicht werd tot nacht.
Toen de Iosprijs aangebracht werd,
en het vlek'loos Lam geslacht werd,
der gevallen creatuur.'

CATECHISMUS ZONDAG 34 VRAAG 92

Dan is er hoe langer hoe meer opening gekomen voor deze ontdekking: Wat heb ik tegen een goeddoend God gezondigd. Niet tegen een Farizeër, niet tegen een Schriftgeleerde, zoals sommigen waren, die de mensen belastte met allerlei zelf uitgedachte geboden en leringen. Maar tegen een God die eerlijk en met recht kan zeggen: "Hoor eens mensen, dát is je leven. Dát is voor de tijd en voor de eeuwigheid je welzijn, je behoud, dat goede woord, dat goede gebod".

Dat geeft voor mij die blijdschap, en ook dat ik mij steeds opnieuw voel wandelen in het onbekende land. Dat ik al blij ben als er een gedachte mag komen, en als ik iets zie in dat land, van de goedheid, de grootheid en barmhartigheid van God.

Nu zou het kunnen zijn dat één of andere veteraan zou zeggen: "Ja, maar toen ik ermee te maken kreeg, was het wel anders. Want die wet, die eis van die wet, dat was maar niet niks. En dominee, je moet er geen zachtgekookt iets van maken. Want een ieder is vervloekt, die niet blijft in hetgeen geschreven is, in het boek der wet, om dat te doen. En al het volk zal zeggen: Amen".

Tegen de zodanige broeder of zuster zou ik willen zeggen, misschien bedoelen we hetzelfde. Misschien wel. Want als je denkt dat die wet, als daarin gepredikt wordt de liefde, de genade van God, als je denkt dat dat iets zachts is, iets vloeiends, dan ben je juist abuis. Ik wil er juist een dimensie bij hebben.

Sommige mensen kunnen spreken over de wet, als over zo'n gemeen stokje waar de bovenmeester mee sloeg vroeger, wat zo gemeen zeer deed. En vaak had je het misschien niet verdiend, of je dacht: Wat kan ik eraan doen. Maar dat is nog niet de ontdekking. De ontdekking is deze, en dát gooit ons overhoop, en dát maakt van ons zondaren, als we die liefde en genade van de wet ontdekken, en wat ik daar nu tegenover gesteld heb. Dat ik nu tegen zulk een goeddoend God, Die mij niet op een dwaalweg leidt, maar mij de rechte waarheid voorhoudt, dat ik tegen die God nu zo gezondigd heb. Dat ik Die zo'n verdriet doe.

Daar is een mens niet altijd bij, dat weet ik wel. Maar waar de Heilige Geest het Woord zegent, daar breekt het harde hart. Want daar wordt hij niet maar alleen gegrepen op dít of dát. Dat hij misschien wel eens gestolen heeft, of dat hij wel eens dít Maar dan ziet hij, ik heb geen hart voor mijn God en Maker, Die Verlosser heet. Ik heb geen hart voor Hem. En dan kan het wel eens zo zijn, dat je zou begeren om te sterven. Om niet langer te hoeven leven, omdat je bang bent voor je eigen onverschilligheid, voor je eigen hardheid, voor je eigen vergeten van de Heere. Dat je zo goddeloos bent.

Kijk, dat is eigenlijk 'ontdekking'. Ontdekking doe je niet op bij wet, Sinaï, zonder meer. Want dan kunnen de mensen na een paar weken rustig een gouden kalf bouwen, en dansen dat het een lust is. Waar is nu de angst voor die donder? Ze staan er met hun rug naartoe. Ze zeggen: "Wat er met die Mozes gebeurt is weten we ook niet, maar hij zal wel dood zijn of zo. Wat hebben we nu nog? Maak ons goden". Zo gaat het vaak.

Maar als de Geest van Christus overtuigt, al zou je je hele leven - dat kan niet - nooit meer één mis-gedachte hebben, en al zou je heel je leven geen mis-dáád doen, dan staat het voor je eigen hart als een paal boven water: "Nooit heeft iemand zoveel kwaad, tegen zoveel goed bedreven". Dan wordt het wonder ook steeds groter, dat God naar zo'n goddeloze, zo'n ongehoorzame heeft willen omzien. Naar zo'n eigen bedoelende egoïst. Dat kun je niet begrijpen, je kunt het gewoon niet begrijpen. En

CATECHISMUS ZONDAG 34 VRAAG 92

tegelijkertijd ga je zo hartelijk meezingen:

'Wat vreê heeft elk, die Uwe wet bemint!
zij zullen aan geen hinderpaal zich stoten.
Ik, Heer', die al mijn blijdschap in U vind,
hoop op Uw heil met al Uw gunstgenoten.'

Dat is het wonder.

Daarom zeg ik, ik voel me altijd in een land wat ik niet ken. Heilig land, waar de Heere mij telkens moet zeggen: "Trek de schoenen eens van je voeten, luister eens".

Er staat: Hoe luidt de wet des Heeren?

Het is eigenlijk jammer dat dat woordje 'wet' voor ons een bepaalde betekenis heeft. Wet heeft voor ons iets regelachtigs, iets van: Dat staat op papier, artikel zó- en zóveel, dat kun je allemaal niet bijhouden. Alleen al van het Nederlandse strafrecht niet.

Bij 'wet' denken wij dus aan 'hekjes', 'slagbomen', 'verboden toegang', 'licht aan', 'licht uit'. Die inhoud heeft voor ons het woordje 'wet'. Maar toch is dat niet echt de volle weergave van wat het eigenlijk betekent. Voor de Joden waren de boeken van Mozes de wet. En dan had je nog de Profeten. Nader verdeeld kon je ook nog spreken van de Psalmen. Wet, Thora, betekent eigenlijk 'onderwijzing'. Betekent niet dat iemand je een stukje papier in de handen frommelt en zegt: "Nu weet je waar je je aan te houden hebt, en" Nee, maar het betekent meer een vaderlijk iemand die zegt: "Kinderen, ik zal raad geven. Ik zal u onderwijzen in de weg die gij gaan zult. Mijn oog zal op u zijn".

Wet in de oorspronkelijke betekenis is veel breder, dan wat wij zeggen: "O, de tien geboden". Of een ander stukje waarin allerlei bepalingen staan. Wet, wil zeggen, het onderwijs, de ontdekking die de Heere aan mensenkinderen vergunt, verleent. Voel je niet dat dat al iets anders klinkt. Juist wanneer de Israëlieten er 'wet' van maakten, in die formalistische zin, uitgebreid met nog honderden andere geboden en verboden, dan gaat alles scheef. Dan wijkt een mens juist af van het echte onderwijs. Dan is hij zelf een onderwijzer en leidsman der blinden. Zo vertrouwt hij dat hij is, een onderwijzer der blinden. Dan kan hij niet anders dan zó door het leven gaan: O ja, kijk, dat kan net, dat kan net niet, nee, dát kan helemaal niet. Dan heb je een wet, maar dat is het nu net niet. Dan moet je niet zeggen: "Dus je mag eigenlijk wel stelen". Nee, daar gaat het niet om. Het gaat erom dat die eeuwig trouwe God Zijn wil, Zijn lering bekend wil maken aan de mensenkinderen. Als je nu zo Psalm 119 eens leest: "O Heere, hoe lief heb ik Uw onderwijs. Hoe lief heb ik Uw geboden, die U mij leert verstaan". Dat klinkt al heel anders.

Daar zie je dat de man die Psalm 119 kreeg, leefde uit de genade. Die leefde niet uit de donder en bliksem van Sinaï, die tastbare berg, maar hij had iets anders ontdekt. Hij had op Oud-Testamentische wijze al ontdekt dat 'wet' ook betekent: Offer, belofte, verzoening, vergeving. En dáárom is hij zo blij. Daarom zal de Nieuw-Testamentische gemeente óók blij zijn met dat onderwijs van die Heere. Om ons van het spoor der zonde af te keren. En om ons heen te leiden naar die Wijnstok, opdat we als ranken uit Hem bediend zouden mogen worden.

Het klinkt gek, en de volmaaktheidsdrijvers zijn het daar misschien niet mee eens, maar dan wordt je voor je eigen inleving voor de Heere God, een steeds groter zondaar. Waarom? Omdat je steeds meer ziet van de goedheid en de liefde en de trouw van die

CATECHISMUS ZONDAG 34 VRAAG 92

God. Van Zijn onkreukbare heiligheid, dat Hij Zijn Eigen Kind heeft gestraft om mij te redden. En dan ga je steeds meer zien dat je zo'n vergeter bent.

Nogmaals, door de Heilige Geest, want ik denk nergens aan. Maar dat is toch al om te huilen: Dat ik nergens aan denk? Maar door de Heilige Geest maakt Hij het bekend: "Ik zal maken dat zij een walging van zichzelf hebben, en een behagen in dat ene offer van Jezus Christus op Golgotha".

Dat is het wonderlijke geheim, dat kun je niet uit een boekje leren. Je moet maar eens luisteren hoe de mensen en de predikers zichzelf tegenspreken in één preek. Hoe genade en wet en werken als het ware allemaal door elkaar heen gehutseld worden. Dat je je aan het eind afvraagt: Hoe is het nu eigenlijk? Is het nu alleen genade, of is het nu genade en toch ook iets dat wij ook Je weet het niet meer. Dat komt, je kunt het niet leren uit een boek. Dat is nu echt waar, wat die man uit Psalm 119 zegt: En dat Uw Geest mij ware wijsheid leer', mijn oog verlicht, de nevels op doe klaren. Dat is het!

Vergeef me dat ik het een beetje kinderlijk zeg, dan wordt het zo lief. Niet lievig, maar dan denk je: O, dat ik het in mijn laatste stonde nog mag horen: "Ik ben". Daniël, Jan, Cornelis, wie je ook bent: Ik ben de Heere, jouw God! Die uit het diensthuis, uit Egypteland uitgeleid heb.

En als je dan echt gelooft dat hier spreekt, Die trouwe, eeuwige Vader van onze Heere Jezus Christus, dan wordt je blij. Want dan voel je, nu komt de volmaakte vervulling spoedig, dat ik zonder zonde Hem mag prijzen en verheerlijken. En dat ik alles van de verkeerde kant achter mag laten. Dat Hij Zijn belofte in ons zal vervullen, dat we geen andere goden voor eeuwig meer zullen hebben, dan alleen de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Deze ene God. Dat we nooit meer een drog- of waanbeeld van Hem zullen hebben, en dat we eeuwig Zijn dag zullen zien, waar de Zonne der gerechtigheid schijnt, en Zijn aangezicht vriendelijk is. Waar we nooit meer die Naam, die we zo klakkeloos konden gebruiken, nooit meer zullen misbruiken. Maar altijd Zijn Naam prijzen naar waarde.

Kijk, zo kunnen we alleen in het stuk der dankbaarheid gaan luisteren, als we eens een oog hebben mogen krijgen op die dierbare Borg en Middelaar. Echt waar. En dat die eeuwig trouwe Vader van de Heere Jezus Christus nu Dezelfde is, Die hier zegt: "Ik ben."

Is dat andere dan geen ontdekking? Waarbij een mens met zijn angst en zijn twijfels? Jawel, maar een mens wordt er niet door overgebogen. Hij krijgt wel angst, en als er wat gebeurt - dat is nu nog zo - 'oh', - zo diep zit het in ons - wat gaat er nu gebeuren?! En als de dokter nu eens tegen mij zou zeggen In een flits schiet het door een mens heen. Dat zijn ook wettische woelingen. Maar daarin is niet het overbuigen naar Hem. Daar is niet, Hem in de armen vallen zo zwart als je bent. Zo ongelijkvormig als je bent, zo onvolmaakt. Met de bede: Heere, wat U doet is goed, maar ik kan niet anders, ik heb het verdiend dat U nooit naar mij omkijkt, maar ontferm U mijner.

Je zou zeggen, bij die overtuiging zonder Golgotha, daar is vaak veel vrees, veel angst in het geweten. Daar weet ik heus wel wat van, al praat ik daar misschien nooit over. Waarom niet? Het heeft mij nog nooit kunnen brengen op een plaats waar ik zou zeggen: Heere, mijn God, hartelijk zal ik U liefhebben. Het valt voor mij in die zin eigenlijk enigszins weg. En nu weet ik, de Heere heeft verschillende wegen en middelen, dat kan en mag ik niet beoordelen, en dat hoeft ook niet, maar ik zou zeggen:

CATECHISMUS ZONDAG 34 VRAAG 92

Voor mij geldt, de doodsteek is Golgotha. Ja dat!

Wil je weten wat Gods wet betekent? Golgotha! Want ik weet het niet. Kijk, bij mij is een woeling, want een mens is een vijand. Het bedenken van het vlees is vijandschap tegen God. Dan zit je er nog weer naast. Maar daar aan het kruis hangt een Vriend, een Kind van God, onder het oordeel van de wet. Die weet het, hoe ver en hoe recht de wet van God is, en hoe dat mes snijdt.

Het is de wet, de onderwijzing, de lering en ontdekking die ons tegemoet komt van de HEERE. Die Naam, waar ik veel naar gezocht en over gelezen heb. En elke keer verrast het mij, dat niet één uitlegger, niet één taalgeleerde ooit tot een afgeronde betekenis kan komen van die Naam. Jarenlang - niet elke dag natuurlijk - is het een zaak die mij bezig houdt.

Je hebt het kunnen merken: Ik ben Die Ik ben, Ik zal zijn Die Ik zijn zal. Maar het is langzaam uitgebreid: De HEERE van het léven. Het is nog meer uitgebreid: Ik zal er bij zijn. En nog verder: Ik zal er voor ú zijn. En misschien komt er nog wel meer, ik weet het niet. Maar telkens in het onderzoek, kom ik dat raadselachtige tegen, dat onuitsprekelijke. En als ik daarover dan denk, dan voel ik: Ja, maar het is ook onuitsprekelijk, een Naam, dé Naam. Het is toch onuitsprekelijk, dat Hij als de God van het verbond, dat eeuwige verbond, dat Hij zegt: Ik zal er zijn, Ik ben, Ik zal er bij zijn, Ik zal er voor u zijn.

Dat is toch onuitsprekelijk? Dat ik, minuscuul splintertje op de grote stroom van het leven, tussen al die miljoenen en miljarden mensen, ik alledaags zondaartje wiens lamp ook uitgeblust wordt, mensje dat tot stof wederkeert, dat ik een God zou hebben. Niet zomaar een god, maar die God die zegt: "Ik ben, Ik zal er zijn". Als dat naar een mens toekomt - dat is niet veel, dat zit niet in de Heere maar in onze hardigheid, en ook, wij zijn nog op aarde. Ik spreek nu eigenlijk verder dan ons aardse, dagelijkse leven. Ik mag u als het ware het land aanwijzen, vanaf de bergen gezien. Maar ik moet erbij zeggen, ik zit er ook niet in. Want ik zou me schamen als je zou denken: Die man zit altijd maar zich te verwonderen in die Naam. Nee, maar ik wil u als het ware dóór laten zien, dat als we er een klein stukje van mogen ervaren door het geloof, dat is al zo groot. Dan zijn we er nog niet, we wonen daar nog niet in dat land, in dat Kanaän, maar we kijken zo van de berg af.

"Ik zal er voor u zijn". Dat onbegrijpelijke wat je meestal niet merkt, dat jij een God hebt, als alles tegen zit. Als je ziek bent en niet beter wordt. Als alle gebedjes van de gemeente en van wie dan ook niets meer helpen. Als je kinds wordt, als je krankzinnig wordt, kun je het bevatten? Kun je het bevatten: "Ik ben de HEERE, jouw God, wormpje Jacobs". Daar staat je verstand toch bij stil. En dat je mag zeggen: "Hoor eens, wat er met mij gebeurt, dat is vers twee. Of ik tegen de muur opvlieg van benauwdheid, of dat je mij huizenver kunt horen schreeuwen van de pijn - dat kan, dan ben je niet zo geestelijk meer hoor. Al heb je al een klein beetje pijn, dan is het al voorbij vaak - en dat nu toch geldt: - dat is het wonder - "Ik ben de HEERE, jouw God, Ik zal er voor je zijn".

En als je dat tegen een ander, die daar niets van weet, zou zeggen, die zou zeggen: "Jullie zijn niet goed, er verandert toch niets, het is toch ook een gewoon mens?" Misschien vergeet hij wel te bidden voor zijn eten. Je kunt het zover niet denken, en toch: "Ik ben de HEERE, uw God".

CATECHISMUS ZONDAG 34 VRAAG 92

Ik zei, je kijkt vanaf een berg. Ik zou er wel eens graag meer willen zijn natuurlijk, dat voel je wel aan. Want Gods vriendelijk aangezicht geeft vrolijkheid en licht. Dan mag je er overheen kijken. Dan mag je zien, de hitte van Gods gramschap is geblust, en Hij zal zorgen voor de thuiskomst. Voor de uitleiding uit de woestijn en uit Egypte, en uit de Jordaan en de Rode Zee. Hij zal overal voor zorgen.

Nu zegt Hij: "Ik ben". Weet je hoe je dat mag lezen? Gelukkig! Want ik sta hier ook wel te zeggen: Ik ben blij, of: Ik ben verdrietig, of: Ik heb pijn, maar over twee minuten is alles anders. Dan kan ik wel dood zijn. Dat kan. Ik hoorde van de week, op de receptie van de bruiloft, nog een verhaal, van een vrouw van 24 jaar, in blijde verwachting. Het kindje met de keizersnee verlost, alles goed. Een stolseltje in haar longen, moeder dood. Vader met het kind over. Kun je je dat voorstellen?

Daar kan een mens, menselijk gesproken, niet doorheen kijken. Dat kan hij niet aan. Maar zo is het met mij en met u ook. Als je soms het woord wil zeggen, 'ik ben', dan kan het wel zijn dat het gelijk stopt. En je moet wel eens een beetje humoristisch zijn, dat bedoel ik niet spotachtig, maar dan kunnen jullie zeggen: "Nu, dat zien we, dat jij er bent. Wat ben je eigenlijk, daar lig je hier al op het vloertje de preekstoel. Hij zei net 'ik ben', afgelopen!

Zo gaat dat, en zo is het ook. En nu komt daar die stem, en denk erom, denk aan Sion, denk aan Golgotha, anders hoor je het anders, lees je het anders, maar als je op Golgotha mag zijn, en daar iets van weten, dan zeg je: "O, Eén is er gelukkig als ik in elkaar stuiik". Misschien ben ik wel de tolk van iemand, die zit te denken - ik denk het nu wel eens: Vergeetachtig - ik word vast nog een keer kinds, en wat dan? Wat zal ik dan misschien wel voor gekke dingen zeggen. Dat kan een mens benauwen. Ik heb een overopoe gehad, die had haar hele leven zo'n vreselijke hoofdpijn, het was gewoon een kwaal.

Dan zat ze zo bij de tafel, en dan hoorden ze in de omgeving: "O, ik word krankzinnig, ik word krankzinnig". Ze is het gelukkig niet geworden, maar het kan wel. En nu: Ik ben! Dat eeuwig vaste, dat Hij ís. Ik heb het woordje nog niet gezegd, of ik zak in elkaar, maar Hij praat door. Hij gaat door, tot in der eeuwen eeuwigheid. Hij laat niet varen het werk van Zijn handen.

Ik ben! Dat is zo'n onuitsprekelijke troost. Als we er teveel van zouden krijgen, dan zou je helemaal buiten zinnen raken, en dat kan ook niet. Maar als we maar iets van de troost Zo mag je het nu lezen, jij die denkt, ik voel me helemaal niet goed. Of, mijn wereldje brokkelt af, mijn wereldje wordt steeds kleiner. Dat gebeurt. Ik denk nu wel eens, zouden de andere mensen ook zo moe zijn, of zo dat je haast niet denken kan? Zo gaat het met ons mensjes. En dan komt daar die eeuwig trouwe God te spreken, en de Heere wil het door middel van het onderwijs zegenen, jij bang schepseltje die zit te denken, waar moet ik naar toe. Naar een verzorgingshuis, naar een verpleeghuis, naar een inrichting, waar moet ik naar toe? Hij zegt: "Ik ben! Ik ben de HEERE, de Ik ben er voor u!"

Is dat wel waar? Is dat zo? Ja, dat is echt gebeurd, want de engel des Heeren kwam tot Maria en zei: "Maria, gij zijt gezegend onder de vrouwen. Gij zult ontvangen. Gij zult door de kracht van de Allerhoogste, en de Heilige Geest, ontvangen, zwanger worden, en een Zoon baren. Ik ben! Ik zal er zijn, Ik zal er bij zijn". Waarbij? Als, met eerbied

CATECHISMUS ZONDAG 34 VRAAG 92

gesproken, God moet afrekenen met de hele wereld, met al die mensen, Joden en heidenen, "Ik zal er bij zijn. Ik zal de berg opgaan, dragende Mijn kruis. Ik zal er midden tussen hangen, tussen moordenaars. Ik ben de HEERE".

Zie je dat het echt waar is? Dat Hij er bij is? Wij willen en denken vaak, net als de discipelen: De Koning! En dat is Hij hoor, aan de rechterhand van de Vader. Maar wij willen iemand die het even in orde komt maken met ons. Met de zaken die niet zo goed gaan, of dat gaat niet zo goed, of dat niet. Maar als we gezeten zijn aan de voet van het kruis, dan hangt daar die Borg en Middelaar in Zijn vernedering. Dan roepen de mensen; "Als Je nu de Christus bent - zo praten ze tegenwoordig ook - doe dan eens wat! Kom een af van het kruis, en help ons!"

Ja, maar Hij heeft gezegd: "Ik zal er bij zijn". Dat betekent: Waarbij? Ik zal de Verliezer zijn. Ik zal door de dood, de dood overwinnen. Ik zal door het graf heengaan, door de Godsverlating. Daar moet je om denken. Die moordenaar mocht naar het Paradijs, maar Jezus zei niet: "Kom jongen, Ik zal je eerst even los maken, en zal Ik verder sterven, en dan kun jij nog een poosje" Nee, hij bleef hangen en hij stierf. De beenderen van die moordenaar werden kapot geslagen. En zó werd Hij een Heiland voor die moordenaar, Ik zal er bij zijn.

Dat geldt nu niet alleen voor oude mensen, maar er stonden ook duizenden kindertjes aan moeders hand, toen de HEERE dit zei. Die waren ook uit Egypteland gekomen, om een feest voor de Heere te houden in de woestijn. Kinderen, dat zal nu in de praktijk uitkomen. Maar ergens heeft die trouwe God toen we gedoopt werden al gezegd: "Ik ben de HEERE, uw God".

Dat grond ik niet op een veronderstelde wedergeboorte, of dat wij nu zo'n mooi kerkje zijn of zo, helemaal niet, maar op Gods apart-zettende liefde. Dat heeft Hij gedaan. Nu zal het uitkomen in ons leven, of we nu een kruimeltje van het geloof in die God, die in Christus bij ons gekomen is, deelachtig mogen zijn.

Het kan raar gaan dan hoor, over de kop, tien, twintig, duizend keer, maar toch, het zal uitkomen dat die God Zich niet heeft vergist, en dat Hij Zijn Woord vervult: "De murmureerders zullen de lering aannemen".

Kun je nu begrijpen dat ik zo blij ben toen ik las: "Van de wet".

Het staat er een beetje koel, een beetje onpersoonlijk.

"Van de wet des HEEREN" is beter.

En nog beter: "Van de wet des Geestes des levens in Christus Jezus".

AMEN